

РЕШЕНИЕ

№ 5407

гр. София, 17.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 17.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разглежда дело номер **10748** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мая Сукнарова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), подадена чрез упълномощения представител юрк. С. Ю. Г., срещу решение № 3830 от 23.08.2024г., постановено по НАХД № 7892/2023г. по описа на Софийски районен съд, 98-и състав. С него е отменен Електронен фиш (ЕФ) № [ЕГН], издаден от АПИ, с който на ЕТ „Пламен-07 - Пламен Христов“ на основание чл.187а, ал.2, т.3 във вр. с чл.179, ал.3б от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 500 лв. за нарушение по чл.102, ал.2 от ЗДвП.

С касационната жалба се твърди, че нормата на чл.189ж от ЗДвП следва да се тълкува систематично, като се отчитат и другите текстове на ЗДвП, в които се съдържа регламентация на начина, по който следва да бъдат установявани и санкционирани нарушенията, свързани с незаплащане на дължимите пътни такси. Според касатора, процесният ЕФ съдържа всички изискуеми реквизити, изчерпателно изброени в чл.189ж, ал.1 от ЗДвП. Иска се отмяна на решението и произнасяне по същество, при което оспореният ЕФ да бъде потвърден.

Ответникът – ЕТ „Пламен-07 - Пламен Христов“ не изразява становище по

касационната жалба.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата. Счита, че обжалваното решение като правилно следва да бъде потвърдено.

Настоящият 14-и касационен състав на Административен съд – София град намира касационната жалба като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес и в срока по чл.211, ал.1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

По делото е установена следната фактическа обстановка:

На 22.03.2021г. в 09:38 ч. е установено нарушение от ППС Товарен автомобил Скания Р 114 ЦБ 8х3, ХЗ, с рег. [рег.номер на МПС] , с технически допустима максимална маса 32000, брой оси 4, екологична категория Евро 3, без ремарке, по път А-6 км 50+427, с посока намаляващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за посоченото ППС изцяло не е заплатена дължимата пътна такса по чл.10, ал.1, т.2 от Закона за пътищата (ЗП). Нарушението е установено с устройство № 10182, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1 от ЗП, намиращо се на път А-6 км 50+427.

За идентифициране субекта на отговорност електронната система за събиране на пътни такси генерирала автоматично данни за собственици и притежатели на ППС, вследствие на което било установено, че собственик на заснетото превозно средство е ЕТ „Пламен-07 - Пламен Христов“. Поради това на едноличния търговец бил издаден Електронен фиш № [ЕГН], с който на основание чл.187а, ал.2, т.3 във вр. с чл.179, ал.3б от ЗДвП е наложено административно наказание „имуществена санкция" в размер на 2 500 лв., за извършено нарушение по чл.102, ал.2 от ЗДвП във вр. с чл.10, ал.1, т.2 от ЗП.

В ЕФ е посочено, че нарушителят може да се освободи от административнонаказателна отговорност, ако в 14-дневен срок от получаване на ЕФ, заплати компенсаторна такса по чл.10, ал.2 от ЗП в размер на 750 лв.

За да отмени ЕФ районният съд е приел, че в същия не са посочени всички елементи от състава на нарушението и обстоятелствата по извършването му. Не се съдържали данни за това какво е било конкретно изминатото разстояние, както и не били посочени тол сегментите, в които процесното ППС е навлязло. Съдът е констатирал, че в Списъка на републиканските пътища, за които се събира такса за изминато разстояние - тол такса, не се откривал тол сегмент с наименование „път А - 6 км 50 + 427 с посока намаляващ километър", поради което е направил извод, че не е посочено ясно и точно мястото на нарушението, не е индивидуализиран тол сегментът, в който Товарен автомобил Скания Р 114 ЦБ 8х3, ХЗ, с рег. [рег.номер на МПС] е навлязъл, без да е заплатена дължимата пътна такса. Приел е още, че не е спазена процедурата, предвидена в закона за ангажиране на административнонаказателната отговорност на дружеството. Това било така, защото ангажирането на административнонаказателната отговорност по чл.179, ал.3б от ЗДвП с издаване на електронен фиш при условията на чл.189ж от ЗДвП било недопустимо. Законодателят не предвиждал възможност да бъде издаван ЕФ за това нарушение, като същото следвало да се санкционира като първо бъде съставен акт за установяване на административно нарушение, а в последствие – наказателно постановление.

Така постановеното решение е правилно като краен резултат като съдът не споделя изводите на районния съд относно редът за ангажиране на

административнонаказателната отговорност на нарушителя. Настоящата съдебна инстанция намира, че при издаването на електронния фиш АПИ правилно е квалифицирала нормативните основания за налагане на имуществена санкция. Действително, разпоредбата на чл.189ж, ал.1 от ЗДвП (в приложимата редакция) препраща единствено към чл.179, ал.3 от ЗДвП, но при систематичното ѝ тълкуване следва да се приеме, че препращането включва и чл.179, ал.3б от ЗДвП. Това заключение се подкрепя от чл.189ж, ал.7от ЗДвП, съгласно който по отношение на ЕФ за нарушение по чл.179, ал.3-3б се прилагат разпоредбите на чл.189, ал.10. Същият извод следва и от чл.189ж, ал.1 от ЗДвП, който препраща към чл.167а, ал.3 от ЗДвП, който от своя страна също препраща към чл.179, ал.3-3в от ЗДвП. Със същото препращане по отношение издаването на ЕФ е и чл.167а, ал.4 от ЗДвП.

От така изложеното е видна волята на законодателя административнонаказващият орган да може да издава ЕФ и на основание чл.179, ал.3б от ЗДвП, като процедурата за издаване на ЕФ вместо АУАН и НП е просто правна възможност, а не задължение, чието неизпълнение да води до съществено процесуално нарушение и незаконосъобразност на издадения ЕФ. При тази законодателна уредба не се създава административнонаказателен състав по аналогия, т.е. не се касае за налагане на административно наказание по аналогия, което е в разрез с правните принципи. Наличната в чл.189ж, ал.1 от ЗДвП непълнота касае единствено процесуалните правила, а при приравняването на ЕФ към АУАН и НП по отношение на правното му действие не съществува и риск от ограничаване правото на защита на адресатите на нормата, защото ЕФ се обжалва по същия начин, както едно НП. С оглед гореизложеното, настоящият състав не намира за нарушено правилото на чл.46, ал.3 от Закона за нормативните актове, който забранява обосноваването на наказателна, административна или дисциплинарна отговорност чрез разширително тълкуване при непълнота или неяснота на съществуващата правна уредба.

Правилен обаче е изводът на съда, че в обжалвания ЕФ не са посочени данни относно конкретно изминатото разстояние и тол-сегментите, в които процесното ППС е преминало, съответно не е ясно как е определен размерът на дължимата пътна такса.

Отговорността на ЕТ „Пламен-07 - Пламен Христов“ е ангажирана за нарушение по чл.102, ал.2 във вр. с чл.179, ал.3б от ЗДвП, който предвижда наказание за собственик на пътно превозно средство от категорията по чл.10б, ал.3 от ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл.10, ал.1, т.2 от ЗП. Според чл.139, ал.5 от ЗДвП, движението на пътни превозни средства по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, се извършва след изпълнение на съответните задължения, свързани с установяване размера и заплащане на пътните такси по чл.10, ал.1 от ЗП.

Съгласно чл.102, ал.2 от ЗДвП, собственикът е длъжен да не допуска движението на ППС по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за ППС не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл.10, ал.1 от ЗП, според категорията на ППС. В разпоредбата на чл.10, ал.1, т.2 от ЗП е предвидено заплащането на такса за изминато разстояние - тол такса за пътни превозни средства по чл.10б, ал.3; заплащането на тол таксата дава право на едно пътно превозно средство да измине разстояние между две точки от съответния път или пътен участък, като изминатото разстояние се изчислява въз основа на сбора на отделните тол сегменти, в които съответното пътно превозно средство е навлязло, а дължимите такси се определят въз основа на сбора на изчислените за съответните тол сегменти такси; таксата за изминато разстояние се

определя в зависимост от техническите характеристики на пътя или пътния участък, от изминатото разстояние, от категорията на пътното превозно средство, броя на осите и от екологичните му характеристики и се определя за всеки отделен път или пътен участък.

В случая от оспорения ЕФ по никакъв начин не може да се установи какво точно разстояние и коя точно част от път А - 6 км 50 + 427е изминато от процесното ППС, отделните тол сегменти, в които това ППС е навлязло, за да може да се изчисли изминатото разстояние, съответно за да се установи сбора на изчислените за съответните тол сегменти такси.

По изложените съображения решението като правилно като краен резултат следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2, изр.1, пр.1 от АПК, Административен съд - София град, 14-и касационен състав,

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3830 от 23.08.2024г., постановено по НАХД № 7892/2023г. от Софийски районен съд, 98–и състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: